

při projednávání pozůstalosti po Antonínu Sch-ovi do stavu aktiv po-
jaty čili nic.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Dovolací soud sdílí názor odvolacího soudu, že závazek uložený Antonínu Sch-ovi rozsudkem krajského soudu v M. ze dne 17. února 1925, aby se společně s Rudolfem W-em usnesl na odvolání tohoto jako ředitele těžářstva B. a na ustanovení Heřmana S-a nebo Gustava K-a za ředitele těžářstva, není závazkem nejvýš osobním ve smyslu § 531 obč. zák., který mohl plnit jen nebožtík Antonín Sch. osobně. Tento závazek souvisí těsně s jinými povinnostmi uvedenými v onom rozsudku, které se zřejmě týkají majetku Antonína Sch-a, nikoliv pouze jeho osoby (§ 548 obč. zák.). Zůstavitel a Rudolf W. byli jako těžaři těžářstva B., to jest jako majitelé kuksů odsouzeni, by celý majetek těžářstva odevzdali důvěrníkům žalované společnosti a by tak učiniti mohli, musili se ovšem jako těžaři, nikoliv jako soukromé osoby, usnésti, jak jim bylo uloženo uvedeným rozsudkem. Toto usnesení stane se na základě vlastnictví ke kuksům, je tedy rázu majetkově právního, nikoliv ryze osobního, a dotýčný závazek patří k pozůstalosti Antonína Sch-a, která se skládá z veškerých majetkově právních poměrů zůstavitelových, tedy také z jeho závazků. Je-li tomu tak, nezanikl sporný závazek úmrtím Antonína Sch-a, nýbrž zatěžuje nyní jeho pozůstalost a dědičku Marii Sch-ovou, která jako taková nepotřebuje zvláštní plné moci k spornému usnesení. Tím padá podklad žaloby. Dovolatelka má pravdu v tom, že důvěrnický poměr nebožtíka Antonína Sch-a zanikl jeho úmrtím. Než z toho nelze nic těžiti pro právní stanovisko dovolatelčino, jelikož nejde o pokračování v tomto poměru, naopak již za dřívějšího sporu jednalo se o jeho realizaci, které žalující pozůstalost neprávem odporuje v této rozepři. Za tohoto stavu věci není potřebí, řešiti otázku, zda přepsání zůstavitelových kuksů na jeho pozůstalost jest přípustno čili nic.

Čís. 7648.

Simultanní hypotéky.

Náhradní nárok podle § 222, čtvrtý odstavec ex. ř. předpokládá mimo jiné, že byl před vydáním rozvrhového usnesení vznesen návrh na jeho přiznání. Lhostejno, že při pohledávce, pro niž se domáháno náhradního nároku, byla v pozemkové knize poznámka podle § 469 a) obč. zák.

(Rozh. ze dne 22. prosince 1927, R II 423/27.)

S o u d p r v é s t o l i c e zamítl návrh knihovního věřitele, by mu byl přiznán náhradní nárok podle § 222, čtvrtý odstavec, ex. ř. R e k u r s n í s o u d napadené usnesení potvrdil. D ů v o d y: Podle § 222 ex. ř. mohou následující hypotekární věřitelé žádati, by jim byl přisouzen náhradní nárok, byl-li předcházející simultanní věřitel uspokojen z nejvyššího podání zcizené nemovitosti v jiném poměru, než zákon stanoví jako pravidlo (§ 222 druhý odstavec ex. ř.). Avšak zákon předpokládá, že jednotlivý následující věřitel o přiznání náhradního nároku v čas žádá. Exekuční soud nesmí sám od sebe jednotlivým následujícím věřitelům přikázati tento náhradní nárok. Hypotekární věřitel musí přiznání náhradního nároku navrhnouti nejpozději před skončením rozvrhového roku. Tvoří to část přihlášky. Podle § 211 ex. ř. je po skončení rozvrhového roku vyloučeno doplňování přihlášky. V tomto případě přihlásil stěžovatel a hypotekární věřitel Dr. Gustav R. hypotekární pohledávku písemně. V ní nežádal, by podle § 222 ex. ř. byl mu přiznán náhradní nárok pro případ, že by předcházející hypotekární věřitel žádal uspokojení z jednotlivých rozdělovaných podstat v jiném poměru, než zákon stanoví jako pravidlo (§ 222, druhý odstavec ex. ř.). Při rozvrhovém roku nebyl Dr. Gustav R. přítomen. Nemohl proto exekuční soud sám od sebe stěžovateli přiznati zmíněný náhradní nárok.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Rekursní soud právem nepřiznal dovolacímu rekurentu náhradní nárok podle § 222 čtvrtý odstavec ex. ř. Předpokladem pro přiznání náhradního nároku jest mimo jiné, že byl na jeho přiznání učiněn návrh a že byl tento návrh vznesen před vydáním rozvrhového usnesení. Že návrhu jest třeba, plyne z ustanovení § 222 třetí odstavec ex. ř. ze slov »mohou žádati«, a že návrh jest učiniti před vydáním rozvrhového usnesení, vyplývá z předpisu § 229 druhý odstavec ex. ř., podle něhož v rozvrhovém usnesení má býti rozhodnuto o náhradním nároku. Dovolací rekurent do vydání rozvrhového usnesení, to jest do skončení rozpočetního jednání návrhu na přiznání náhradního nároku neučinil a proto mu tento nárok přiznán býti nemohl. Názor dovolacího rekurenta, že mu bylo náhradní nárok přiznati z úřední moci, nemá v zákoně opory, naopak odporuje zákonu v ustanovení § 222 třetí odstavec ex. ř. Z toho, že při pohledávce dovolacího rekurenta byla v pozemkové knize poznámka podle § 469 a) obč. zák., že se dlužníci vzdali práva nakládati s hypotékou, nelze, jak činí dovolací rekurent, dovozovati, že měl náhradní nárok býti dovolacímu rekurentovi přiznán, neboť poznámka ta s přiznáním náhradního nároku není v souvislosti a návrhu na přiznání nároku nenahrazuje. Totéž platí o tom, že pohledávka dovolacího rekurenta měla stejné pořadí s pohledávkou banky D. Byl-li náhradní nárok přiznán této bance, stalo se tak, protože tu byly pro to předpoklady, zejména protože banka neopomenula, jako se stalo dovolacímu rekurentu, učiniti příslušný návrh.